

WAT OSCAR VOELDE, MAAR NOOIT ZEI
ZONDER WOORDEN

#Like
Me

Stien Matthys

Lannoo

www.lannoo.com
www.ketnetvoorouders.be
www.vrtmax.be
www.fabricmagic.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv / VRT/ FABRIC MAGIC, 2025
ISBN 978 90 209 3156 3
D/2025/45/574
NUR 283

Tekst: Stien Matthys
Concept: FABRIC MAGIC
Vormgeving cover: Studio Lannoo
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

HOOFDSTUK 1

Kopzorgen & de strandkeizer

Oscar had niet kunnen denken dat het zo snel zou gaan.

Het is nog geen twee weken geleden dat hij voor de deur stond bij Raoul, samen met alle vrienden, om aan de hele wereld – maar natuurlijk vooral aan Raoul – te laten zien dat hij zich niet meer zou verstoppen. Iedereen mocht zien en weten dat hij, Oscar, de populaire jongen van school, de jongen op wie zoveel meisjes verliefd waren, verliefd was op Raoul.

Zijn vriendje.

Oscar glimlacht terwijl hij over de zeedijk loopt, en hij knijpt zijn ogen tot spleetjes om de verblindende zon wat tegen te houden.

Na een week regen is de zomervakantie eindelijk begonnen en dat werd tijd. De eerste week van de vakantie was er alleen maar water uit de hemel gevallen en Oscar was even bang geweest dat de hele zomer zo grijs en saai zou zijn.

Gelukkig is er nu dus zon, véél zon zelfs, en Oscar loopt hand in hand met zijn Raoul over de dijk, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is.

Maar is het dat ook?

Oscar kijkt Raoul kort van opzij aan en draait zijn hoofd dan meteen weer naar voren.

Met een frons op zijn gezicht tuurt hij in de verte naar de kinderen die op het strand aan het spelen zijn.

Hij voelt zich gelukkig, ja, dat zeker. En toch...

Terwijl Raoul zacht in zijn hand knijpt, merkt Oscar dat hij moeite heeft om zich niet bezig te houden met de andere wandelaars op de dijk.

Er knaagt iets in hem.

Worden ze nagekeken door mensen op de dijk? Of is niemand in hen geïnteresseerd?

Is iedereen druk in de weer met ijsjes en zonnebrillen en strandtassen en kinderen die krijsend achter ballen aanhollen? Of kijken alle mensen de hele tijd naar hem? Naar hen? Het stelletje... Alsof er een gigantisch knipperlicht boven de hoofden van Oscar en Raoul hangt... Een flikkerende neonreclame met de boodschap: 'Let op! Stelletje in aantocht!'

Grinnikend schudt Oscar zijn hoofd in een poging de idiote gedachten uit zijn brein te schudden.

Hij moet echt ophouden zo te denken. Niemand is bezig met twee jongens die elkaars hand vasthouden. Er zijn overal stelletjes op de zeedijk. Toch?

‘Daar zijn ze!’ onderbreekt Raoul zijn gepieker ineens enthousiast, en hij wijst naar de ligstoelen die voor de surfclub in het zand staan uitgesteld.

Op het strand zitten Sem en Lio te praten en te genieten van de zon, en als Raoul ‘Joehoe!’ roept, veert Lio uit haar strandstoel op en begint enthousiast te zwaaien. Vanaf de dijk ziet ze er in haar witte jurk een beetje uit als een huppelend konijntje, en Oscar glimlacht even om die gedachte.

Raoul loopt relaxt naar hen toe, zijn schouders ontspannen, zijn zonnebril nonchalant in zijn krullen geduwd zodat zijn warrige haar alle kanten op staat en hij eruitziet als een fotomodel.

Oscar volgt hem via het trapje op de dijk naar het strand, maar in tegenstelling tot Raoul voelt hij zich verre van ontspannen, dat merkt hij aan alle spieren in zijn lichaam.

Wat is er toch met hem aan de hand? Het ene moment voelt hij zich volkomen rustig, de daaropvolgende seconde lijkt alsof hij op een heel dun touw aan het balanceren is. Eén verkeerde beweging, één stap, en hij valt de afgrond in. Dan wordt hij misschien ineens wel weer de jongen die alles verstoopt, die lacht om foute grappen en die niet eerlijk durft uit te komen voor wie hij werkelijk is. Of voor wat hij werkelijk voelt.

‘Relax toch eens, liefje’, zegt Raoul, die voor hem door het zand loopt.

Raoul zegt het zonder Oscar aan te kijken, alsof hij Oscars gedachten kan horen.

Dan draait hij zich naar Oscar toe.

‘Ik weet niet wat je hebt, maar je lijkt de hele tijd zo gespannen’, zegt Raoul lief. ‘De zon schijnt! Het is zomer!’

Oscar forceert een glimlach. Natuurlijk heeft Raoul gelijk. Het is zomer, hij moet ophouden met nadenken, hij moet genieten. Van de zomer én van Raoul.

‘Moet je zien!’ giechelt Raoul, en pas nu ziet Oscar dat er nog iemand bij Sem en Lio is.

Vlak voor de strandstoelen steken het hoofd en de schouders van Vic boven het zand uit.

Vanaf de dijk konden Oscar en Raoul hem niet zien, maar nu ze dichterbij komen, zien ze hoe Vic beteuterd naar hen opkijkt, half begraven in het zand.

Wat verderop steken zijn voeten boven het zand uit, en bij wijze van begroeting wiebelt hij zijn tenen even heen en weer.

‘Wie heeft dát gedaan?’ lacht Oscar, en hij is blij dat hij zijn verwarrende gedachten even aan de kant kan duwen.

Nog voor Vic zijn mond kan opendoen, giechelt Lio al dat ze een paar uurtjes had moeten babysitten op de twee dochtertjes van haar buurvrouw, en dat de meisjes het leuk vonden om Vic over te halen zich te laten ingraven.

‘En niemand heeft hem bevrijd?’ vraagt Oscar verbaasd.

‘Zo erg zit hij niet vast, hoor, hij kan er gewoon zelf

uit', antwoordt Sem, die nu zijn hand naar Oscar en Raoul uitsteekt en hen ter begroeting een high five geeft.

Ook Lio wil dat doen, maar Raoul is al in zijn strandtas aan het rommelen en merkt haar hand niet op, dus trekt Lio haar arm weer weg.

'Zo leuk dat jullie er zijn!' zegt ze zo vrolijk mogelijk, alsof ze de aandacht wil afleiden van het kortstondige ongemakkelijke moment. 'Het stel van het jaar!'

Meteen voelt Oscar hoe zijn wangen beginnen te gloeien, en hij is blij dat de zon schijnt en het schaamrood verward kan worden met zonnebrand. Hij wil helemaal niet het 'stel van het jaar' zijn. Hij wil alleen maar... ja, wat eigenlijk... Hij wil... gewoon... gewoon zijn... Is dat het?

Raoul lacht zoals altijd breed en gooit zijn tas, waarin ook Oscars spullen zitten, op het zand, alsof ze al maanden overal als stelletje opduiken en werkelijk alles samen doen.

Ondertussen trekt Oscar langzaam zijn hand los uit die van Raoul, hopen de dat Raoul zijn toenemende ongemakkelijkheid niet voelt.

Tot zijn opluchting heeft Raoul niets door.

'Zo, wie gaat er mee het water in?' vraagt Raoul.

Hij trekt zijn truitje uit met het nonchalante gebaar waarvan Oscar heel goed weet dat Raoul het precies zó doet dat iedereen in de buurt zijn mooie buikspieren kan zien. Oscar bewondert die zelfverzekerdheid en is er misschien zelfs wat jaloers op, maar dan op een gezonde

manier, want dat zelfverzekerde gevoel had hij tot voor kort ook, en hij wil het graag terug.

‘Ik ga mee!’ kirt Lio. ‘Maar alleen als Oscar en Sem ook meegaan!’

‘Dat spreekt voor zich’, lacht Sem.

Ook Oscar knikt, en hij voelt hoe een blos over zijn wangen schiet wanneer hij zijn t-shirt begint uit te trekken en Raoul opvallend fluit en naar hem knipoogt.

‘Kom liefje, het water wacht!’ zegt Raoul, terwijl hij zijn arm om Oscars schouder legt en hem een kus op zijn wang geeft.

Liefje. Alleen Raoul mag hem zo noemen.

Samen beginnen de jongens richting de kustlijn te rennen, gevolgd door een gillende Lio, die als een losgeslagen pony – of meer als een huppelend konijntje? – achter hen aan draaft.

‘Wacht op mij!’ roept Sem, die springend op één been probeert zijn short uit te trekken, waaronder hij zijn zwembroek draagt.

Niemand let nog op Vic, die hen een beetje sip nakijkt vanuit zijn zandput.

Omdat de zon de afgelopen dagen amper heeft geschinen, is het water steenkoud, zoals zo vaak aan de Belgische kust, en Oscar schrikt zo van de temperatuur dat hij struikelt en bijna onderuitgaat.

Raoul vangt hem nog net op tijd op en proest het uit van het lachen.

‘Wat heb je toch vandaag?’ giechelt Raoul, terwijl hij zijn armen vrolijk om Oscar heen slaat.

Is het door het plotse temperatuurverschil dat Oscar eindelijk wat ontspant? Of ontdooit hij omdat hij de fonkeling in Raouls ogen ziet?

Hij moet ophouden zich zorgen te maken. Dit is toch wat hij wilde? Deze onwaarschijnlijk knappe en heerlijke jongen is zijn vriendje!

Alsof door die gedachte de mist in zijn hoofd een klein beetje wegtrekt, neemt Oscar Raouls hoofd tussen zijn handen en drukt zonder al te veel na te denken een kus op zijn lippen.

Verrast kijkt Raoul hem aan.

‘Hola pola! Zo vrijpostig ineens?’ glundert hij.

‘Je maakt mijn hoofd gek, jij’, fluistert Oscar.

Dan legt hij zijn handen op Raouls borst en geeft hem lachend een licht duwtje.

Raouls ogen worden groot als schoteltjes en met een korte, hoge gil dondert hij achterover in het koude water.

‘Aaaaargh, zo gemeen!’ proest Raoul lachend uit, waarop hij kletsnat uit het water komt en zo snel naar Oscar toe springt dat die de tijd niet heeft om te reageren.

Raoul duikt onder water, trekt aan Oscars benen en met z’n tweeën gaan ze joelend onderuit.

Nog geen seconde later rent ook Sem het water in, en Oscar staat nog maar net overeind of Sem springt al als een volleerd acrobaat op zijn rug.

De drie jongens lijken ineens geen tienerjongens meer, maar een zootje ongeleide projectielen.

Ze gillen, brullen en lachen zo hard dat Vic het, in zijn zandput bij de strandstoelen, waarschijnlijk ook kan horen, zoveel herrie maken ze.

*

Lio staat vol verbazing naar het lawaaiige trio te kijken, maar vindt het vooral heel grappig. Gretig kijkt ze om zich heen, hopennd dat iedereen op het strand zal zien dat zij, Lio, een vriendin is van Raoul, de populairste jongen van de school. Dat ze bij deze geweldige jongens hoort, en dat een van hen zelfs haar vriendje is.

Maar tot haar verbazing is niemand op het strand met haar bezig.

Hier en daar werpt iemand wel eens een blik op de jongens als ze een brul of een gil laten horen, maar niemand kijkt naar haar.

Uit gewoonte grijpt Lio naar haar tasje, dat ze normaal aan haar schouder heeft hangen, maar dan realiseert ze zich dat ze haar badpak aanheeft en dat haar tasje bij de strandstoelen bij de surfclub ligt.

Ze heeft geen tasje en dus ook geen telefoon. Bovendien heeft ze zich een *digital detox* voorgenomen. Een poosje zonder sociale media, geen filmpjes maken, geen roddels verspreiden, niks wat haar digitaal in de problemen kan brengen...

Zuchtend bedenkt ze dat dat een heel moeilijk voornemen is. Maar de laatste weken van het schooljaar hadden bewezen dat ze soms wat te ver ging met de KL!K, en met het delen van andermans geheimen. Dus had ze zichzelf én haar vrienden plechtig beloofd even een pauze te nemen deze zomer; ze had zelfs een contract ondertekend!

Maar nu ze hier zo in het water staat en het geweldige stel Raoul en Oscar samen ziet, beseft ze dat die *digital detox* helemaal niet zo makkelijk zal worden.

Wat heeft ze zin om een filmpje te maken van het stralende duo én van Sem, haar eigen vriendje, en dan snel ook zichzelf te filmen om tegen al haar volgers te zeggen hoe geweldig de zomer nu al is.

Met een laatste diepe zucht steekt ze haar handen in het koude water en ze wil net meedoen aan het gespetter en gestoei van de jongens, als Sem op haar af springt en haar, net als Raoul bij Oscar deed, vrolijk onderuithaalt, rechtstreeks het ijskoude water in.

‘Sem! Niet doen!’ gilt Lio vlak voor ze kopje-onder gaat.

Maar als ze weer boven water komt en de vrolijk lachende Sem naast Raoul en Oscar ziet, is ze stiekem heel blij dat Sem haar onder water trok. Want meisjes plagen is zoentjes vragen, bedenkt ze, dus heeft Sem net weer eens bevestigd dat ze zich geen zorgen hoeft te maken. Dat ze een leuk stel zijn.

Raoul en Oscar zijn dan misschien een prachtkoppel, zij en Sem zijn dat ook, glimlacht ze, en met een bonzend hart zwemt Lio terug naar de jongens.

*

Nog een laatste keer woelt Oscar door Raouls haar, waarna hij moet bukken om Sem te ontwijken, die een hoop nat zand en water naar hem gooit.

Daarna lopen ze met z'n drieën lachend het water uit, gevolgd door een bibberende Lio, die het duidelijk ontzettend koud heeft.

Oscar ziet hoe Sem lachend zijn arm om Lio heen slaat en lief tegen haar zegt dat de zon haar zo wel zal opwarmen.

Lio heeft meteen een dankbare blik in haar ogen, waarna ze haar arm om Sems middel slaat.

Hoewel ze daardoor nogal onhandig door het zand richting de surfclub ploeteren, en af en toe zelfs lachend struikelen, vindt Oscar het een mooi beeld.

Een heel normaal beeld ook, beseft hij.

Hij wordt uit zijn gedachten gehaald wanneer Raoul op zijn rug springt, zijn armen om hem heen slaat en in zijn oor fluistert: 'Ik vind je geweldig...'

Oscar slaat zijn armen om de benen van Raoul, die een korte gil slaakt omdat hij bijna van Oscars rug dondert, en lachend ploetert Oscar zich een weg door het zand.

Pas dan schrikt hij.

Wat verderop zit een vriendengroepje en Oscar herkent meteen een paar jongens uit zijn klas van de lagere school, waar Raoul ook in zat.

Het waren toen al de stoerste jongens van de school, die heel vaak pestten en altijd commentaar hadden als iemand ‘anders’ deed dan hoe zij het wilden.

En Raoul en hij dóén anders dan hoe die jongens het willen. Raoul hangt op zijn rug en kust hem de hele tijd vrolijk lachend in zijn haren.

Meteen voelt Oscar zijn hart in zijn keel tekeergaan, hoe graag hij het ook wil tegenhouden.

Hij vindt Raoul niet raar en hij vindt al helemaal niet dat ze klef zijn, maar hij weet heel zeker dat het groepje jongens daar wél zo over denkt. Hij ziet het aan de blik in hun ogen.

Een van de jongens, een brede kerel met zijn pet achterstevoren op zijn hoofd, kijkt lang en bestuderend naar Oscar en Raoul, om dan ineens breed te grijnzen.

‘Plakken, plakken, plakken...’ begint de jongen op een zangerig en zeurderig toontje, en het voelt meteen alsof alle lucht uit Oscars borst wordt geperst.

Verder zegt de jongen helemaal niks, maar hij blijft hen wel aanstaren terwijl hij zijn vrienden op de arm tikt en naar Oscar en Raoul wijst.

Oscar hoort niet wat ze precies zeggen, maar hij ziet wel de blikken en hoort het gefluit, waarop hij zijn hele lichaam in een kramp voelt schieten.

Raoul merkt het meteen, ook hij heeft de jongens natuurlijk herkend.

‘Negeer ze’, fluistert hij. ‘Laat ze. Gewoon doorlopen. Ze zijn je aandacht niet waard.’

Oscar knikt, maar zijn hart bonst als een gek.

Raoul is nooit bang geweest om te laten zien wie hij is, maar voor Oscar is dat allemaal nieuw en hij vindt het vreselijk dat hij merkt dat hij zich een beetje schaamt.

Dat de jongens lachen om Raoul en hem, zou hem eigenlijk helemaal niet mogen raken. Er is toch niets om om te lachen? Hij mag toch gewoon zijn wie hij is?

Hij vindt Raoul leuk. En hij en Raoul zijn gewoon een stel, net zoals Sem en Lio. Verliefde mensen plakken nu eenmaal graag aan elkaar. Toch?

Maar waarom krimpt hij dan zo in elkaar bij het zien van de spottende blikken?

*

Aangekomen bij de ondergegraven Vic ploft het viertal in het zand.

‘Kom je er eigenlijk nog uit? Ik dacht dat we je bij het water zouden zien?’ vraagt Sem verbaasd aan Vic, maar die draait alleen maar met zijn ogen.

Geamuseerd gaat Sem wat dichterbij Vic zitten, en dan ziet hij pas dat de twee meisjes die Vic in het zand hebben begraven, het toch iets serieuzer hebben aangepakt dan gedacht.

Vic zit namelijk tot aan zijn schouders vast in een zandgraf dat er akelig stevig uitziet.

Alleen zijn hoofd, schouders, linkervoet en een paar tenen van zijn rechtervoet steken nog boven het zand uit, maar zijn armen en de rest van zijn lichaam zitten compleet onder het zand.

‘O jee’, zegt Sem met een scheef lachje. ‘Je zit écht vast, hè?’

Wanhopig knikt Vic, waarop hij zijn bovenlichaam wat probeert los te wrikken, maar daardoor alleen maar dieper lijkt weg te zakken.

‘Moeten we hem er niet uit halen?’ vraagt Oscar, die op zijn handdoek is gaan zitten.

Raoul zit achter hem te klooien met zonnecrème en probeert een hartje op Oscars rug te tekenen, al lijkt het meer op een mislukte aardappel.

‘Ik vind het wel een grappig gezicht’, grinnikt Raoul.

Vic vindt het duidelijk minder grappig. Zijn hoofd hangt wat schuin nu, alsof hij zijn eigen situatie niet meer kan geloven, en zijn haar, dat normaal wat krullend en springerig is, plakt nu in natte slierten op zijn voorhoofd.

‘Kom, we helpen je’, lacht Sem.

Hij wipt overeind, gevolgd door Oscar, die ook te hulp wil schieten. Maar nog voor ze kunnen beginnen met graven, scheert er een meeuw krijsend boven hun hoofden langs en duiken Sem en Oscar naar de grond.

Als ze opkijken, zien ze hoe de meeuw bij een gezin

enkele meters verderop een paar garnalen uit een bakje pikt dat de vader van het gezin in zijn hand houdt.

De man slaakt een hoge gil, zwaait kwaad met zijn vuist naar de vogel, maar ontdooit als hij ziet dat zijn kinderen door de situatie in een deuk liggen van het lachen.

Pas dan horen Sem en Oscar het gekreun achter zich.

Als ze zich omdraaien, zien ze een zuchtende Vic, die nu met gesloten ogen, maar duidelijk geërgerd, in zijn zandput zit, terwijl er op zijn hoofd een dikke, witte klodder ligt, die met chirurgische precisie door de meeuw in zijn haar is gedropt.

Er volgt een seconde van absolute stilte, alsof iedereen bij de surfclub heeft gezien wat er is gebeurd.

Dan barsten Oscar, Sem, Raoul en Lio in lachen uit.

Oscar voelt zijn hele lijf schokken van plezier, zo grappig is het beeld van Vic in zijn zandput met de meeuwenpoep op zijn hoofd.

Hij buigt dubbel, zo'n pijn doet zijn buik.

'Dit is goud waard!' roept Raoul vrolijk. 'Lio, maak een foto!'

'*Digital detox!*' reageert Lio meteen.

'*Digital* wat? O ja!'

Raoul graait dan maar zelf naar zijn telefoon en begint gierend van het lachen foto's te maken van Vic in zijn zandmummiestaat.

Gelukkig ziet ook Vic nu het absurde van de hele

situatie in, en opkijkend naar de uitgelaten vrienden kan er ook bij hem eindelijk een lach van af.

‘O jee, Vic, wacht, ik haal wat toiletpapier!’ zegt Sem, en hij haast zich al richting de surfclub. ‘Sem *to the rescue!*’

Dankbaar kijkt Vic Sem na, maar nog dankbaarder is hij wanneer Lio voorzichtig in het zand rondom zijn schouders begint te graven om hem uit de put te halen.

‘Dit zijn foto’s die je ooit aan je kleinkinderen zult kunnen laten zien’, oppert Raoul, waarop Vic een scheef gezicht trekt en nogmaals met zijn ogen rolt.

Over Raouls schouders is Oscar aan het meekijken naar de foto’s.

‘Ze zijn inderdaad goud waard’, bevestigt hij en hij kust Raoul vrolijk op de wang.

Als hij opkijkt, weg van de telefoon, merkt Oscar wat verderop een groepje meisjes op.

Ze zijn naar hen aan het kijken, ziet hij. Maar ze kijken niet naar Vic in zijn bizarre zandput, hoewel dat logisch zou zijn. Nee, ze kijken naar hem en Raoul, dat voelt hij meteen.

Hij kan niet veel opmaken uit hun bestuderende blikken en uit de glimlachjes om hun lippen, maar zucht diep. Niet zij ook al. Serieus, waarom staart iedereen zo? Hou toch allemaal op, we zijn gewoon een doodnormaal stel! Net als zoveel anderen!

Maar dan zwaait een van de meisjes, en een ander meisje steekt haar duim omhoog, terwijl het eerste meisje

met haar vingers een hartje vormt in de lucht en naar hem lacht.

Meteen schiet er een golf van warmte naar zijn wangen, en hij lacht blozend terug naar de meisjes. Ze zijn blij voor hem, blij voor Raoul.

‘Dit is voor het nageslacht!’ roept Raoul ondertussen, nog steeds foto’s makend.

En precies op dat moment – alsof zijn mond sneller werkt dan zijn hoofd – hoort Oscar zichzelf, op veel te luide toon, zeggen: ‘Ja, doe maar, dan kan Vic later aan zijn kleinkinderen vertellen hoe hij door twee kleine meisjes als een idioot werd begraven in een zandputje.’

Om hem heen wordt het muisstil. Zelfs Vic houdt op met spartelen.

Oscars hart slaat een tel over. Wat zei hij nu? Idioot? Echt? Doet hij nu gemeen tegen iemand anders omdat hij zich zelf de hele tijd ongemakkelijk voelt?

Hij voelt hoe het schaamrood nog dieper naar zijn nek trekt en springt overeind.

‘Ik bedoel... ik bedoel gewoon, als mens, als jongen, niet... niet als een idioot... niet als een... Vic is geen idioot... Je bent geen idioot, Vic! Nee, wacht, je bent een... een zandheld... een eh... zandkoning... nee... beter nog... strandkeizer!’

Raoul kijkt hem aan met één wenkbrauw opgetrokken en zijn mondhoeken trillend van de lach die hij probeert in te houden.

Dan barst Vic ineens, met de meeuwenpoep nog druipend in zijn haar, in een schaterlach uit. Zoveel lawaai heeft hij nog nooit gemaakt.

‘Begraven als een strandkeizer?’ vraagt Lio geamuseerd. ‘Is dat hoe je onze Vic hier samenvat?’

Ook Raoul begint nu te giechelen, en de spanning lijkt weg te trekken, als een golf die weer terug de zee in rolt.

Oscar lacht voorzichtig mee, al voelt het vanbinnen nog steeds alsof hij zonet over zijn eigen voeten is gestruikeld.

Sem komt terug bij het groepje, met een emmertje water en een handdoek, en kijkt verbaasd naar het lachende viertal.

‘Zie hier de begraven strandkeizer!’ zegt Raoul grinnikend tegen Sem, die zijn ogen tot spleetjes knijpt en zich naast Vic bukt om de meeuwenpoep uit zijn haar te halen. ‘Met een wit kroontje van meeuwenpoep!’

‘Ik begrijp er niks van’, zegt Sem glimlachend. ‘Jullie zijn allemaal... raar. Heel raar.’

‘We zijn niet raar’, reageert Raoul, met een twinkel in zijn ogen. ‘We zijn anders. En véél leuker dan alle andere mensen hier op het strand.’

*

Later die avond, als de zon lager staat en het strand langzaam leegloopt, zitten Oscar en Sem samen op de houten steiger, hun blote voeten bungelend boven het zand.

De lucht kleurt zachtoranje en op de achtergrond is het lawaai van spelende kinderen langzaam aan het weg-
ebben.

‘Werk je morgen in de garage?’ vraagt Sem.

Oscar knikt, maar zegt niks, waarop Sem met zijn
schouder tegen die van Oscar tikt.

‘Je zit te piekeren, hè?’

Oscar zucht en trekt zijn knieën wat dichtter naar zich
toe.

‘Ik ben soms echt een idioot.’

‘Gelukkig geen begraven...’ lacht Sem, maar hij zwijgt
zodra hij Oscars blik ziet.

‘Ik weet niet waarom ik dat daarnet zei’, zegt Oscar
gelaten. ‘Ik vind Vic helemaal geen idioot. Geen... Nu ja...
die opmerking... iedereen hoorde wat ik eruit flapte en...’

‘Ja, en?’ onderbreekt Sem hem. ‘Je maakte het toch
meteen goed? Vic vond het zelf ook grappig, hoor. Hij heeft
nu officieel zijn bijnaam voor de rest van de zomer. “De
strandkeizer”. Hij wil er zelfs T-shirts van maken, zegt hij.’

Oscar trekt een schuin lachje, maar het knagende
gevoel blijft.

‘Het is gewoon...’ begint hij. ‘Ik ben zélf een idioot...
Ik zit de hele tijd met mijn gedachten elders... Ik ben de
hele tijd aan het piekeren... Ik doe zo... zo...’

‘Raar?’ monkelt Sem.

Oscar zucht en knikt.

‘Ik doe inderdaad raar. Ik zeg dingen die ik niet wil

zeggen, of ik flap er van alles uit wat ik beter in mijn hoofd houd... En mijn hoofd maalt de hele tijd, non-stop... Ik heb mezelf niet helemaal onder controle...'

Hij leunt achterover, steunt op zijn armen en kijkt naar de lucht, alsof daar de juiste woorden ineens uit naar beneden zullen vallen.

'Dat heb ik al gemerkt, ja,' zegt Sem droog.

Toen Raoul naar huis ging, wilde Oscar hem dolgraag zeggen wat hem dwarszit, maar hij kreeg de woorden niet over zijn lippen. En nu wil hij Sem dolgraag vertellen wat er aan de hand is en dat lijkt niet eerlijk tegenover Raoul...

Zou Raoul het begrijpen als Oscar hem vertelt dat hij liever bij de vuurtoren afspreekt dan overdag op het strand, waar iedereen hen kan zien? Zou Sem hem daar goede raad in kunnen geven?

Lang hoeft hij niet te piekeren, want de kans om die vraag aan Sem te stellen is al verkeken.

Lio en Vic verschijnen vanuit het niets bij de steiger.

'*Oh my god*, Vic! Dat meen je niet!' proest Sem uit.

Voor hen staat een glunderende Lio naast een ietwat beteuterd kijkende Vic, die een knalgroen T-shirt draagt. Op het T-shirt staat met grote letters geschreven:

STRANDKEIZER

'Vic wilde een T-shirt, dus heb ik er eentje gemaakt!' lacht Lio. 'Ik denk dat we voor iedereen een bijnaam moeten

verzinnen deze zomer! En dan maak ik voor iedereen zo'n shirt!

Ze kijkt er zo vrolijk bij en het staat in zo'n schril contrast met de sip kijkende Vic, dat Oscar op slag vergeet hoe ongemakkelijk hij zich voelt en hoeveel zorgen er in zijn hoofd zitten.

'Sorry, Vic! Dit wilde ik je echt niet aandoen toen ik dat idioot-ding er zo uitfloopte!' lacht hij, maar de mondhoeken van Vic krullen een klein beetje omhoog, en het is te zien dat hij het allemaal ook wel een tikkeltje grappig vindt.

Misschien is hij blij dat er niet 'de idiote strandkeizer' staat...

'Weet je wat? Ik zal deze zomer de bijnaam Flapuit dragen!' zegt Oscar stralend. 'Om het goed te maken! Maar voor alle duidelijkheid: zo'n soort T-shirt draag ik nooit van m'n leven!'